

KENDARE BLAKE

KONINGINNEN

Vertaling Sandra Hessels

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright *Three Dark Crowns* © Kendare Blake, 2016
Oorspronkelijke titel: *Three Dark Crowns*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Sandra Hessels
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Foto auteur: Shawn H. Nichols Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0169 2
ISBN 978 94 027 5597 8 (e-book)

NUR 285
Eerste druk juli 2018

Deze vertaling is tot stand gekomen door bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency by en Wolf Literary Service LLC, USA.

Originele uitgave verschenen bij HarperTeen, een imprint van HarperCollins Publishers
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

LANDHUIS GREAVESDRAKE

Op een houten blok staat een jonge koningin, op blote voeten en met haar armen voor zich uitgestrekt. Ze draagt niet meer dan haar ondergoed, en haar lange zwarte haar beschermt haar rug tegen de tocht. Elk greintje kracht in haar iele lijf is nodig om haar kin omhoog en haar schouders naar achteren te houden.

Twee lange vrouwen lopen in een cirkel om het houten blok heen. Hun vingertoppen tikken op hun over elkaar geslagen armen, hun voetstappen weerkaatsen tegen de koude hardhouten vloer.

‘Ze is broodmager,’ zegt Genevieve, met een zachte por tegen de ribben van het meisje, alsof die daardoor dieper onder haar huid zullen wegkruipen. ‘En nog steeds zo klein. Kleine koninginnen zijn weinig indrukwekkend. De andere raadsleden hebben het er constant over.’

Ze bestudeert de koningin vol afkeer en laat haar blik over elke onvolmaaktheid gaan: de ingevallen wangen, de bleke huid, de korstjes die nog op haar rechterhand zitten nadat die met gifsumak is bewerkt. Ze zullen geen littekens achterlaten. Daar houden ze altijd rekening mee.

‘Laat je armen zakken,’ zegt Genevieve, en ze draait zich om.

Koningin Katharine werpt een vlugge blik op Natalia, de langste en oudste van de twee Arron-zussen, voordat ze gehoorzaamt. Natalia knikt, en het bloed stroomt eindelijk terug naar Katharines vingertoppen.

‘Ze zal vanavond handschoenen moeten dragen,’ zegt Genevieve. Haar toon is onmiskenbaar kritisch. Maar Natalia is degene die over Katharines training gaat, en als Natalia gifsumak op de hand van de koningin wil smeren, dan doet ze dat. Zelfs een week voor haar verjaardag.

Genevieve pakt een van Katharines haarlokken vast. Ze trekt er hard aan.

Katharine knippert. Al vanaf het moment dat ze op dit houten blok ging staan hebben Genevieves handen haar gepord, geprikt en geduwd. Soms trekt ze zelfs zo ruw aan haar lijf dat het lijkt alsof Genevieve juist wil dat ze valt, zodat ze haar de huid vol kan schelden om de blauwe plekken die dat oplevert.

Genevieve trekt nogmaals aan haar haar.

‘Het valt in elk geval niet uit. Maar hoe kan zwart haar er zo dof uitzien? En ze is zo tenger.’

‘Ze is de kleinste en jongste van de drieling,’ zegt Natalia met haar lage, kalme stem. ‘Sommige dingen kun je nu eenmaal niet veranderen, zusterlief.’

Als Natalia naar voren loopt, kost het Katharine moeite om haar niet met haar ogen te volgen. Natalia Arron is voor haar een soort moederfiguur, de enige die ze kent. Het waren háár zijden rokken waarin Katharine zich op zesjarige leeftijd verborg tijdens die lange, lange reis vanaf het Zwarte Huis naar haar nieuwe thuis in Landhuis Greavesdrake, snikkend om het feit dat ze bij haar zusjes werd weggehaald. Die dag was er niets sierlijks of majestueus aan Katharine geweest. Maar Natalia had haar laten begaan. Had haar laten huilen en haar jurk laten besmeuren. Had over haar haar geaaid. Dit is Katharines vroegste herinnering. Het enige moment waarop ze zich van Natalia echt mocht gedragen als een kind.

In het schuin binnenvallende indirecte licht van de salon lijkt Natalia's ijsblonde knot bijna zilverkleurig. Al is ze niet oud. Zo zal ze er ook nooit uitzien. Ze heeft veel te veel werk en verantwoordelijkheden om dat te laten gebeuren. Ze staat aan het hoofd van de Arrons, een familie van gifmengers, en is het machtigste lid van de Zwarte Raad. Zij brengt de nieuwe koningin groot.

Genevieve grijpt Katharines hand met de gifblaren vast. Met haar duim volgt ze het patroon van de korstjes tot ze een grote tegenkomt. Ze pulkt eraan tot de wond weer gaat bloeden.

‘Genevieve,’ waarschuwt Natalia haar. ‘Zo is het wel genoeg.’

‘Handschoenen zijn voldoende,’ zegt Genevieve, al klinkt het nog

kwaad. 'Handschoenen tot over haar ellebogen geven die armen bovendien nog een beetje vorm.'

Ze laat Katharines hand los, en hij valt slap tegen haar heup. Katharine staat al meer dan een uur op dit blok, en de dag is nog lang niet voorbij. Het duurt nog een hele poos tot het donker is, tot het feest en de *Gave Noir* beginnen. Het feestmaal van de gifmengers. Haar maag verkramp al als ze er alleen maar aan denkt, en ze huivert licht.

Natalia kijkt haar fronsend aan.

'Heb je rust gehouden?' vraagt ze.

'Ja, Natalia,' zegt Katharine.

'Niets anders genuttigd dan aangelengde pap en water?'

'Nee, meer niet.'

Al dagenlang is dat alles wat ze te eten krijgt, en toch is het misschien niet voldoende. Het gif dat ze zal moeten consumeren, in die enorme hoeveelheid, zou nog steeds krachtiger kunnen blijken dan Natalia's training. Al zou Katharine haar hand daar niet voor hoeven omdraaien als haar toxische gave sterker was geweest.

Nu ze zo op het houtblok staat, drukken de muren van de verduisterde salon zwaar op haar gemoed. Ze komen op haar af, alsof ze worden gestuwd door het overweldigende aantal Arrons dat zich in het landhuis bevindt. Ze zijn vanuit alle uithoeken van het eiland hiernaartoe gekomen. Speciaal voor de zestiende verjaardag van de koningin. Greavesdrake lijkt normaal gesproken het meest op een grote, stille grot, waar bijna niemand te vinden is. Dat wil zeggen, met uitzondering van Natalia en de bedienden, haar zus Genevieve en broer Antonin, en haar neef Lucian en nicht Allegra, als die niet thuis zijn in de stad. Vandaag is het er echter druk en prachtig versierd. Het huis barst van de gifmengers en is tot de nok toe gevuld met gifstoffen. Als een huis zou kunnen glimlachen, dan zou Greavesdrake grijnzen.

'Ze moet er klaar voor zijn,' gaat Genevieve verder. 'Het hele eiland zal weten hoe het haar vanavond vergaat.'

Natalia houdt haar hoofd schuin en bekijkt haar zus. Het gebaar geeft aan hoezeer Natalia meeleeft met Genevieves zorgen, maar toont ook haar ergernis om die weer te moeten aanhoren.

Natalia draait zich om en kijkt uit het raam, naar de heuvels die doorlopen tot aan de Indrid-hoogte, waar de hoofdstad van het eiland te vinden is. De twee identieke zwarte torenspitsen van de Volroy, het paleis waar de koningin tijdens haar heerschappij verblijft en waar de Zwarte Raad permanent is gehuisvest, steken uit boven de rook van de schoorsteen.

‘Genevieve. Je bent te nerveus.’

‘Te nerveus?’ herhaalt Genevieve. ‘We beginnen het Jaar van de Troonsbestijging met een zwakke koningin. Als we verliezen... Ik ga echt niet terug naar Prynn!’

De stem van haar zus klinkt zo schel dat Natalia moet grinniken. Prynn. Dat was ooit de stad van de gifmengers, maar nu wonen slechts degene met een zwakkere toxische gave daar nog. De anderen bezitten inmiddels de hele hoofdstad. De Indrid-hoogte is al meer dan honderd jaar in handen van de gifmengers.

‘Genevieve, je bent zelfs nog nooit in Prynn gewéést.’

‘Drijf de spot niet met me.’

‘Doe dan niet zo bespottelijk. Soms weet ik echt niet waar je het vandaan haalt.’

Weer kijkt ze uit het raam, in de richting van de zwarte torens van de Volroy. Er zitten vijf Arrons in de Zwarte Raad. Al drie generaties lang zijn het nooit minder dan vijf raadsleden geweest, benoemd door de regerende koningin – zij met de toxische gave.

‘Ik vertel je alleen wat je mogelijk gemist hebt, aangezien je zo vaak wegblijft bij de raadszaken omdat je het er zo druk mee hebt onze koningin te begeleiden en te vertroetelen.’

‘Ik mis helemaal niets,’ zegt Natalia, en Genevieve slaat haar ogen neer.

‘Natuurlijk niet. Het spijt me. Maar de Raad is extra alert nu de Tempel de elementalist zo openlijk steunt.’

‘De Tempel is goed voor feestdagen en bidden voor zieke kinderen. Voor alle andere zaken vertrouwen mensen op de Raad.’ Natalia draait zich om en tikt met een vinger onder Katharines kin. ‘Waarom ga je niet naar de stallen om een ritje te maken, Genevieve?’ stelt ze voor.

‘Dat kalmeert je zenuwen. Of keer terug naar de Volroy. Er ligt vast wel iets wat gedaan moet worden.’

Genevieve doet haar mond dicht. Een ogenblik lang lijkt het alsof ze niet zal gehoorzamen, alsof ze een hand naar het blok zal uitsteken om Katharine in haar gezicht te slaan, al is het maar om haar spanning af te reageren.

‘Dat is een goed idee,’ zegt Genevieve dan. ‘Ik zie je vanavond wel weer.’

Nadat Genevieve is vertrokken, knikt Natalia naar Katharine. ‘Je mag ervanaf.’

De knieën van het magere meisje knikken wanneer ze van het houtblok af stapt, en ze doet haar best om niet te struikelen.

‘Ga naar je vertrekken,’ zegt Natalia, en ze wendt zich af om een bundel papieren op tafel te bestuderen. ‘Ik zal Giselle sturen met een schaalpje pap. En verder krijg je dus niets dan een paar kleine slokjes water.’

Katharine buigt haar hoofd en maakt een halve reverentie voor Natalia, die ze nog net vanuit haar ooghoek kan zien. Toch blijft ze nog even staan.

‘Is het...’ vraagt Katharine. ‘Is het echt zo erg als Genevieve zegt?’

Even bekijkt Natalia haar nauwlettend, alsof ze nog moet beslissen of ze de moeite zal nemen deze vraag te beantwoorden.

‘Genevieve maakt zich gauw zorgen,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Dat doet ze al sinds we klein waren. Nee, Kat. Het is allemaal niet zo heel erg.’ Ze steekt een hand uit om een paar plukken haar achter het oor van het meisje te stoppen. Dat doet Natalia wel vaker wanneer ze tevreden is. ‘Koninginnen die beschikken over de toxische gave zitten al sinds ver voor mijn geboorte op de troon. Dat zullen ze blijven doen, ook als jij en ik er allang niet meer zijn.’ Ze laat haar handen op Katharines schouders rusten. De lange, kille, beeldschone Natalia. Haar woorden dulden geen tegenspraak. Er is geen ruimte voor twijfels. Als Katharine wat meer op haar zou lijken, dan hadden de Arrons niets te vrezen.

‘Vanavond is het feest,’ zegt Natalia. ‘Voor jou, op jouw verjaardag. Geniet ervan, koningin Katharine. Laat mij me maar bezighouden met de rest.’

Nadat ze voor haar passpiegel heeft plaatsgenomen, bestudeert koningin Katharine haar reflectie terwijl Giselle met lange, gelijkmatige bewegingen haar haar borstelt. Katharine is nog gekleed in haar kamerjas en ondergoed, en ze heeft het dan ook koud. Greavesdrake is een tochtige plek, gehuld in schaduwen. Soms lijkt het alsof ze het grootste deel van haar leven in duisternis en bittere kou heeft doorgebracht.

Rechts van haar kaptafel staat een terrarium met wanden van glas. Daarin rust haar koraalslang, die zich net tegoed gedaan heeft aan kreukels. Katharine heeft haar al sinds ze uit het ei is gekropen, en ze is het enige giftige wezen waarvoor Katharine niet bang is. De slang kent de trillingen van Katharines stem en de geur van haar huid. Ze heeft haar nog nooit gebeten, daar zelfs geen poging toe gedaan.

Katharine zal haar vanavond bij zich dragen tijdens het feest, rond haar pols gewikkeld als een warme, gespierde armband. Natalia zal een zwarte mamba om hebben. Een kleine slangenarmband is niet zo chic als een grote slang rond de schouders, maar Katharine geeft de voorkeur aan haar eigen elegante sieraad. Ze is mooier met dat rood en geel en zwart. Giftige kleuren, zeggen ze. Het perfecte accessoire voor een toxische koningin.

Katharine raakt het glas aan en de slang tilt haar ronde kopje op. Er is Katharine gezegd dat ze de slang nooit een naam moet geven, haar niet moet zien als huisdier, maar in Katharines gedachten heet de slang 'Sweetheart', lieveling.

'Niet te veel champagne drinken,' zegt Giselle terwijl ze Katharines haar in gelijke delen verdeelt. 'Die is ongetwijfeld vergiftigd of verrijkt met giftig sap. Ik heb ze in de keuken horen praten over roze maretakbessen.'

'Ik zal er toch iets van moeten drinken,' zegt Katharine. 'Ze proosten tenslotte op mijn verjaardag.'

Haar verjaardag én die van haar zussen. Iedereen op het eiland viert de zestiende verjaardag van de drieling, de jongste generatie koninginnen.

'Dan maak je je lippen even vochtig,' zegt Giselle. 'Meer niet. Je moet niet alleen uitkijken voor het gif, maar net zo goed voor de drank zelf.'

Je bent veel te tener om veel te drinken zonder beschonken te raken.'

Giselle brengt vlechten aan in Katharines haar en draait ze omhoog tot op haar achterhoofd, waar ze ze om elkaar heen bindt tot een knot. Haar aanrakingen zijn zacht. Ze trekt niet aan het haar. Ze weet dat door al die jaren van vergif innemen de hoofdhuid is aangetast.

Katharine wil meer make-up pakken, maar Giselle maakt een afkeurend geluid. De koningin is al veel te wit gepoederd in een poging haar ingevallen wangen en de botten die uit haar schouders steken te verbergen. Ze is sterk vermagerd door alle vergiftigingen. Door al die nachten baden in het zweet en overgeven is haar huid kwetsbaar geworden, zo doorzichtig als nat papier.

'Je bent al knap genoeg,' zegt Giselle, en ze glimlacht in de spiegel. 'Met die grote, donkere poppenogen van je.'

Giselle is aardig. Ze is Katharines favoriet van alle bedienden hier in Greavesdrake. Maar zelfs dit dienstmeisje is op vele manieren mooier dan de koningin, met haar volle heupen, kleur op haar wangen en het blonde haar dat glanst, ook al is ze gedwongen het te verven in de ijsblonde schakering die Natalia wil zien.

'Poppenogen,' herhaalt Katharine.

Misschien. Maar mooi zijn ze niet. Het zijn grote, zwarte bollen in een ziekelijk gezicht. Terwijl ze in de spiegel kijkt, stelt ze zich haar lichaam voor, opgedeeld in stukken. Botten. Huid. Te weinig bloed. Er zou niet veel voor nodig zijn om haar uit elkaar te halen tot er niets overblijft, om de paar spieren los te trekken en haar organen eruit te halen, zodat ze in de zon kunnen drogen. Ze vraagt zich vaak genoeg af of haar zussen op dezelfde manier uiteen zouden vallen. Of ze onderhuids allemaal hetzelfde zijn. Niet één gifmengster, één naturalist en één elementalist.

'Genevieve gelooft dat ik zal falen,' zegt Katharine. 'Ze zegt dat ik te klein en te zwak ben.'

'Je bent een koningin met de gifgave,' zegt Giselle. 'De rest doet er toch niet toe? Bovendien ben je helemaal niet zo klein, en niet zwak. Ik heb ze zowel zwakker als kleiner gezien.'

Natalia walst de kamer binnen in een nauwsluitende zwarte jurk. Ze

hadden haar moeten horen aankomen met haar hoge hakken die op de vloeren klikklakken, een geluid dat weerkaatst tegen het hoge plafond. Maar ze waren te zeer afgeleid.

‘Is ze er klaar voor?’ vraagt Natalia. Katharine staat op. Aangekleed worden door het hoofd van het Arron-huishouden is een eer die uitsluitend is voorbehouden aan festivaldagen. En de allerbelangrijkste verjaardag van allemaal.

Giselle haalt Katharines jurk. Hij is zwart, met een volle rok. Zwaar. Er zitten geen mouwen aan, maar de zwarte satijnen handschoenen die de korstjes van de gifsumak zullen bedekken, liggen al klaar.

Katharine trekt de jurk aan en Natalia begint hem vast te snoeren. Katharines maag is onrustig. Geluiden van arriverende gasten zweven langzaam via de trap naar boven. Natalia en Giselle trekken de handschoenen bij haar aan. Giselle zet het terrarium van de slang open. Katharine vist Sweetheart eruit en de slang krult zich gehoorzaam rond haar pols.

‘Is ze verdoofd?’ vraagt Natalia. ‘Misschien is dat verstandig.’

‘Ze gedraagt zich heus wel,’ zegt Katharine terwijl ze over Sweethearts schubben aait. ‘Ze is goedgesmanierd.’

‘Zoals je wilt.’ Natalia draait Katharine terug naar de spiegel en legt haar handen op haar schouders.

Nooit eerder hebben drie koninginnen met dezelfde gave achtereenvolgend op de troon gezeten. Sylvia, Nicola en Camille waren de laatste drie, allemaal gifmengsters die werden opgevoed door de Arrons. Nog eentje, en misschien wordt het dan een dynastie; misschien zal dan alleen nog de koningin met de toxische gave mogen opgroeien en worden haar zussen meteen na de geboorte al verdronken.

‘Er zullen geen grote verrassingen zijn bij de Gave Noir,’ zegt Natalia. ‘Niets wat je niet eerder hebt gezien. Maar dan nog: eet vooral niet te veel. Gebruik je trucjes. Doe wat we hebben geoefend.’

‘Het zou een goed voorteken zijn,’ zegt Katharine zacht, ‘als mijn gave zich vanavond zou openbaren. Op mijn verjaardag. Net als bij koningin Hadly.’

‘Je hebt weer lopen neuzen in de geschiedenisboeken in de biblio-

theek.' Natalia spuit een beetje parfum in Katharines nek en raakt vervolgens de vlechten aan die op haar achterhoofd zijn vastgemaakt. Natalia's ijsblonde haar zit in een vergelijkbaar kapsel, misschien wel als blijk van solidariteit. 'Koningin Hadly was geen gifmengster. Zij beschikte over de oorlogsgave. Dat ligt anders.'

Katharine knikt terwijl ze naar links en naar rechts wordt gedraaid, meer als een paspop dan als een persoon, als een bonk ruwe klei die Natalia met haar gifmengerstechnieken kan vormen en kneden.

'Je bent een beetje magertjes,' zegt Natalia. 'Camille was nooit mager. Ze was bijna mollig te noemen. Ze keek uit naar de Gave Noir als een kind naar de viering van een festival.'

Katharine spitst haar oren zodra de naam van koningin Camille valt. Hoewel Natalia is opgegroeid als pleegzus van Camille, spreekt ze bijna nooit over de voormalige koningin, Katharines moeder, ook al ziet Katharine haar niet als zodanig. De Tempeldoctrine schrijft voor dat koninginnen geen moeder of vader hebben. Ze zijn slechts dochters van de Godin. Bovendien heeft koningin Camille het eiland samen met haar koning-gemaal verlaten zodra ze van de geboorte hersteld was. Zo doen alle koninginnen dat. De Godin stuurt de nieuwe koninginnen, en daarmee is de heerschappij van de oude koningin ten einde.

Toch vindt Katharine het leuk om verhalen te horen over hen die haar zijn voorgegaan. Het enige verhaal dat Natalia over Camille wil vertellen is hoe ze haar kroon heeft bemachtigd. Hoe ze haar zussen op zo'n sluwe, stille wijze wist te vergiftigen dat het dagen duurde voordat ze eraan bezweken. Hoe vredig ze eruitzagen toen alles voorbij was – het was dat er schuim op hun lippen lag, anders zou je geloofd hebben dat ze in hun slaap waren gestorven.

Natalia heeft die vredige, vergiftigde gezichten met eigen ogen gezien. Als Katharine succesvol is, zal ze er nog twee te zien krijgen.

'Je bent op andere manieren wel net Camille,' zegt Natalia, en ze zucht. 'Zij hield ook altijd zo van die stoffige boeken in de bibliotheek. En ze kwam altijd zo jeugdig over. Ze was ook jong. Ze heeft slechts zestien jaar geregeerd nadat ze was gekroond. De Godin heeft haar drieling al vroeg gezonden.'

Koningin Camille kreeg haar drieling vroeg omdat ze zwak was. Dat is wat de mensen fluisteren. Katharine vraagt zich soms af hoeveel tijd zij zal krijgen. Hoeveel jaar zij haar volk kan leiden voordat de Godin het tijd vindt om haar te vervangen. Al neemt ze aan dat de Arrons zich daar niet druk om maken. De Zwarte Raad heerst in de tussentijd over het eiland, en zolang zij de kroon draagt, zijn zij aan de macht.

‘Camille was in feite als een soort jonger zusje voor me,’ zegt Natalia.

‘Ben ik dan je nichtje?’

Natalia pakt haar bij haar kin vast.

‘Niet zo sentimenteel doen,’ zegt ze, en ze laat Katharine weer los.

‘Ook al leek ze jong, toch heeft Camille haar zussen vol zelfvertrouwen vergiftigd. Ze was altijd al een begenadigd gifmengster. Ze beschikte al vroeg over haar gave.’

Katharine fronst. Een van haar zussen blonk ook al vroeg uit in haar gave. Mirabella. De geweldige elementaliste.

‘Ik zal mijn zussen met hetzelfde gemak vermoorden, Natalia,’ zegt Katharine. ‘Dat beloof ik. Al weet ik niet of ze er ook nog uitzien alsof ze alleen maar liggen te slapen wanneer ik met hen klaar ben.’

De noordelijke balzaal staat stampvol gifmengers. Zo te zien heeft iedereen met ook maar de kleinste druppel Arron-bloed in zijn aderen de reis naar de Indrid-hoogte ondernomen, en daarnaast nog vele anderen uit Prynn die ook over de toxische gave beschikken. Katharine bestudeert het feestgedruis vanaf haar plekje boven aan de grote trap. Het is een en al kristal en zilver en juwelen, helemaal tot aan de glinsterende torens van paarse belladonnabessen in netjes van gesponnen suiker.

De gasten zijn bijna te chic gekleed. De vrouwen met zwarte parels en chokers vol zwarte diamanten, mannen met hun zwarte zijden stropdassen. En ze hebben allemaal veel te veel vlees op hun botten. Te veel kracht in hun armen. Ze zullen over haar oordelen en besluiten dat ze niet voldoet. Ze zullen lachen.

Terwijl ze naar beneden kijkt, gooit een vrouw met donkerrood haar haar hoofd achterover. Heel even zijn haar kiezen zichtbaar, net als haar keel – het ziet eruit alsof haar kaak is losgeschoten. In Katharines oren

verandert beleefd geklets in jammerklachten en vult de balzaal zich op-eens met glinsterende monsters.

‘Ik kan dit niet, Giselle,’ fluistert ze. Het dienstmeisje houdt op de brede rokken van de jurk glad te strijken en pakt haar schouders van achteren vast.

‘Ja, dat kun je wel,’ zegt ze.

‘Er zijn veel meer traptreden dan normaal.’

‘Niet waar,’ zegt Giselle, en ze lacht. ‘Koningin Katharine, je zult het heel goed doen.’

In de balzaal onder hen houdt de muziek op. Natalia heeft haar hand opgestoken.

‘Je bent klaar,’ zegt Giselle, terwijl ze de plooiën van de rok nog een keertje naloopt.

‘Graag wil ik,’ zegt Natalia met haar diepe, rollende stemgeluid tegen haar gasten, ‘iedereen bedanken voor zijn of haar aanwezigheid vanavond, op deze belangrijke dag. Elk jaar weer is dit een bijzondere datum, maar dit jaar is hij belangrijker dan alle andere. Want dit jaar wordt onze Katharine zestien!’ De gasten applaudisseren. ‘En wanneer de lente aanvangt en het tijd wordt voor Beltane, dan zal het meer zijn dan alleen een festival. Dit keer luidt het festival het Jaar van de Troonsbestijging in. Tijdens Beltane, bij de Bezielingsceremonie, zal het eiland de kracht van de gifmengers te zien krijgen! En zodra het festival voorbij is, zullen we het genoeg krijgen om toe te kijken hoe onze koningin haar zussen op verrukkelijke wijze vergiftigt.’

Natalia gebaart naar de trap.

‘Het festival van dit jaar is het begin, het festival volgend jaar is voor de kroon!’ Nog meer applaus. Er wordt gelachen, instemmend gejuicht. Ze denken allemaal dat het eenvoudig zal zijn. Eén jaar om twee koninginnen te vergiftigen. Een sterke koningin zou dat in een maand tijd kunnen klaarspelen, maar Katharine is niet sterk.

‘Maar vanavond,’ gaat Natalia verder, ‘kunnen jullie nog gewoon genieten van haar gezelschap.’

Natalia draait zich om naar de steile trap met het bordeauxrode tapijt. Voor deze gelegenheid is er een glanzende zwarte traploper aan

toegevoegd. Of misschien is die er alleen maar om Katharine te laten uitglijden.

‘Deze jurk is veel zwaarder dan hij leek toen hij in de kast hing,’ zegt Katharine zachtjes, en Giselle grinnikt.

Zodra ze uit de schaduwen vandaan stapt naar de trap, voelt Katharine alle ogen op zich gericht. Gifmengers zijn van nature veeleisend en onverbiddelijk. Hun blikken snijden zo scherp als een mes. De bewoners van het eiland Fennbirn worden sterker met de heersende koningin. Dat wil zeggen, naturalisten worden sterker wanneer een naturalist regeert. Elementalisten worden sterker onder een elementalist. En na drie koninginnen met de toxische gave zijn de gifmengers zeer sterk geworden, met name de familie Arron.

Katharine weet niet goed of ze zou moeten glimlachen. Ze weet alleen dat ze niet moet beven. Of struikelen. Ze vergeet bijna te ademen. Ze vangt een glimp op van Genevieve, die vlak achter en iets rechts van Natalia staat. Genevieves lilakleurige ogen zijn net stenen. Ze ziet er zowel woest als angstig uit, alsof ze Katharine uitdaagt om een vergissing te begaan. Alsof ze geniet van het vooruitzicht Katharine weer met haar vlakke hand in het gezicht te kunnen slaan.

Zodra Katharines hak de vloer van de balzaal raakt, worden er glazen geheven en blinkend witte tanden getoond. Katharines hart zakt alweer wat meer uit haar keel omlaag. Het komt wel goed – voorlopig, in elk geval.

Een bediende biedt haar een flûte champagne aan. Ze neemt het glas aan en ruikt: de champagne heeft een lichte eikengeur, gemengd met appels. Als er gif aan toegevoegd is, dan in elk geval geen roze maretakbessen, zoals Giselle dacht. Toch neemt ze slechts een klein slokje, amper voldoende om haar lippen te bevochtigen.

Nu ze haar entree gemaakt heeft, speelt de muziek weer door en kletsen de aanwezigen verder. Gifmengers in hun mooiste zwarte pakken fladderen als een stel kraaien op haar af en vliegen even vlug weer weg. Het zijn er veel; ze buigen beleefd of maken een reverence, noemen allerlei namen. Maar de enige naam die ertoe doet is Arron. Binnen enkele minuten voelt ze de zenuwen op haar drukken. Haar jurk zit ineens

krap en het is heet in de zaal. Ze zoekt Natalia, maar kan haar niet vinden.

‘Is alles wel in orde, koningin Katharine?’

Katharine kijkt de vrouw voor haar knipperend aan. Ze heeft geen idee waar ze het over hadden.

‘Ja,’ zegt ze. ‘Uiteraard.’

‘En, wat denk je ervan? Zouden je zussen net zo’n spectaculair feest hebben als dit?’

‘Natuurlijk niet!’ zegt Katharine. ‘De naturalisten roosteren een vis op een stok boven een vuurtje.’ De gifmengers moeten erom lachen. ‘En Mirabella... Mirabella...’

‘Die springt met blote voeten van de ene regenplas in de andere.’

Katharine draait zich om. Een knappe gifmenger glimlacht naar haar. Hij heeft Natalia’s blauwe ogen en ijsblonde haar. Hij steekt haar zijn hand toe.

‘Tets anders vinden elementaristen toch niet leuk om te doen?’ zegt hij. ‘Mijn koningin, wil je dansen?’

Katharine laat zich door hem meenemen naar de dansvloer, waar hij haar dicht tegen zich aan trekt. Een prachtige blauwgroene vijfstreep-schorpioen is op zijn rechtertevers gespeld. Het diertje leeft nog, min of meer. Zijn poten kronkelen sloom, hij vormt een grotesk mooi sieraad. Katharine buigt zich erbij vandaan. Gif van een vijfstreep-schorpioen is ondraaglijk. Ze is al zeven keer gestoken en weer genezen, maar toont nog steeds weinig weerstand tegen de effecten.

‘Je hebt me gered,’ zegt ze. ‘Eén moment langer zoeken naar woorden en ik had moeten vluchten.’

Zijn glimlach is zo aandachtig dat ze ervan bloost. Ze draaien samen rond op de dansvloer en ze bestudeert zijn hoekige gelaatstrekken.

‘Hoe heet je?’ vraagt ze. ‘Je moet wel een Arron zijn. Je hebt hun uiterlijk. En het haar. Tenzij je dat speciaal voor deze gelegenheid geverfd hebt.’

Hij lacht. ‘Wat, zoals de bedienden, bedoel je? O, tante Natalia en haar liefde voor uiterlijk vertoon!’

‘Tante Natalia? Dus je bent inderdaad een Arron?’

‘Dat klopt,’ zegt hij. ‘Mijn naam is Pietyr Renard. Mijn moeder was

Paulina Renard. Mijn vader is Natalia's broer, Christophe.' Hij laat haar snel ronddraaien. 'Je kunt goed dansen.'

Zijn hand glijdt over haar rug en ze verstrakt als die te dicht bij haar schouder komt, waar hij misschien de ruwe plekken zou kunnen voelen van een oude dosis vergif die haar huid heeft verhard.

'Het mag een wonder heten,' zegt ze. 'Je moest eens weten hoe zwaar deze jurk is. Het voelt alsof het elk moment kan gaan bloeden onder de schouderbandjes.'

'Dat moet je niet laten gebeuren. Ze zeggen dat de sterkste koninginnen met de gifgave ook giftig bloed hebben. Ik zou het vervelend vinden als een van deze aasgieren je meeneemt in de hoop op een smakelijk slokje.'

Giftig bloed. Wat zouden ze dan teleurgesteld zijn als ze het hare proefden.

'Aasgieren?' zegt ze. 'De meeste aanwezigen zijn toch familie van je?'
'Ja, daarom juist.'

Katharine lacht en houdt pas op wanneer haar gezicht te dicht bij de vijfstreepschorpioen in de buurt komt. Pietyr is lang, zelfs bijna een kop groter dan zij. Ze zou gemakkelijk oog in oog met de schorpioen kunnen dansen.

'Je hebt een heel leuke lach,' zegt Pietyr. 'Maar dit is wel erg raar. Ik had verwacht dat je nerveus zou zijn.'

'Ik ben ook nerveus,' zegt ze. 'De Gave...'

'Nee, niet vanwege de Gave. Vanwege dit jaar. De Bezielingsceremonie tijdens het Beltane-festival. Het startsein van alles.'

'Het startsein van alles,' zegt ze zacht.

Al zo vaak heeft Natalia haar gezegd dat ze de dingen moet nemen zoals ze komen. Om niet overweldigd te raken. Tot nu toe was dat eenvoudig genoeg. Maar aan de andere kant klinkt alles eenvoudig als Natalia het zegt.

'Ik zal het onder ogen moeten zien, ik heb geen keus,' zegt Katharine, en Pietyr grinnikt.

'Zo veel angst in je stem. Ik hoop dat je een beetje meer enthousiasme kunt opbrengen wanneer je de huwelijkskandidaten ontmoet.'

‘Dat doet er toch niet toe? Welke gemaal ik ook kies, hij zal van me houden als ik koningin ben.’

‘Zou je niet liever hebben dat hij voor die tijd al van je hield?’ vraagt hij. ‘Ik zou denken dat iedereen dat zou wensen: geliefd worden om wie je bent, niet om je functie.’

Ze staat op het punt het gepaste retorische antwoord te spuien: koningin zijn is geen functie. Niet iedereen kan koningin worden. Alleen zij, of een van haar zussen, is op de juiste wijze aan de Godin verbonden. Alleen zij kunnen de drieling van de volgende generatie baren. Maar ze begrijpt wat Pietyr bedoelt. Het zou fijn zijn als iemand om haar gaf ondanks haar fouten, als ze geliefd was om haar karakter in plaats van om de macht die ze vertegenwoordigt.

‘En zou je niet liever hebben dat ze allemaal van je hielden?’ vraagt hij. ‘Niet maar eentje?’

‘Pietyr Renard,’ zegt ze, ‘je moet wel van heel ver gekomen zijn om de geruchten gemist te hebben. Iedereen op dit eiland weet naar wie de voorkeur van de huwelijkskandidaten zal uitgaan. Ze zeggen dat mijn zus Mirabella zo mooi is als het licht van de sterren. Niemand heeft ooit iets wat ook maar half zo vleidend was over mij gezegd.’

‘Maar misschien is het niet meer dan dat,’ zegt hij. ‘Gevlei. Bovendien zeggen ze ook dat Mirabella half gestoord is. Dat ze de neiging heeft tot woede-uitbarstingen en aanvallen. Dat ze een fanaticus is, een slaaf van de Tempel.’

‘En dat ze sterk genoeg is om een gebouw te laten instorten.’

Hij kijkt naar het plafond boven hun hoofd en Katharine glimlacht. Ze had het niet over Greavesdrake. Niets ter wereld is krachtig genoeg om Greavesdrake van zijn fundering te rukken. Dat zou Natalia bovendien nooit laten gebeuren.

‘En hoe zit het dan met je zus Arsinoe, de naturalist?’ vraagt Pietyr terloops. Ze moeten allebei lachen. Er zijn geen geruchten over Arsinoe.

Pietyr laat Katharine nog een rondje draaien op de dansvloer. Ze dansen nu al een lange tijd samen en het begint de gasten op te vallen.

Het nummer eindigt. Hun derde, of misschien al vierde. Pietyr stopt

met dansen en kust de vingertoppen van de in handschoenen gehulde vingers van de koningin.

‘Ik hoop je nogmaals te zien, koningin Katharine,’ zegt hij.

Katharine knikt. Ze merkt niet hoe stil het in de balzaal is geworden tot hij weg is en iedereen zijn gesprek hervat. Het geroezemoes echoot tegen de zuidelijke muur vol spiegels en galmt omhoog tot aan de gebogen tegels van het plafond.

Natalia vangt Katharines blik vanuit een hele groep zwarte jurken. Ze zou met een ander moeten dansen. Maar de lange tafel, bedekt met een zwart tafelkleed, wordt nu omringd door bedienden. Ze zijn net een stel mieren, en ze zijn druk bezig de zilveren schotels voor het feest op te dienen.

De Gave Noir. Soms ook ‘de zwarte schranspartij’ genoemd. Het is een feestelijk gifmaal, een ritueel dat door gifkoninginnen tijdens bijna elk belangrijk festival wordt uitgevoerd. Zwakke gave of niet, Katharine moet het dus ook uitvoeren. Ze moet het gif tot en met de laatste hap binnenhouden, tot ze veilig in haar eigen kamer is. Geen van de gasten mag zien wat er daarna gebeurt. Het zweet, de aanvallen, het bloed.

Zodra de cello’s beginnen te spelen, rent ze er bijna vandoor. Het gaat haar veel te snel. Ze had meer tijd moeten hebben.

Elke gifmenger van belang is vanavond in deze balzaal aanwezig. Elke Arron die zetelt in de Zwarte Raad: Lucian en Genevieve, Allegra en Antonin. Natalia. Ze moet er niet aan denken Natalia teleur te stellen.

De gasten begeben zich naar de gedekte tafel. De menigte is haar zowaar eens tot nut, nu de mensen als een golf van zwart om haar heen drommen en haar naar voren duwen.

Natalia draagt de bedienden op om de zilveren deksels van de gerechten af te tillen. Hele bergen glimmende bessen. Kippen met dollerkervulling. Gekaramelliseerde schorpioenen en zoete nectar met een dosis oleander. Een kruidige stoofpot vol rode en zwarte paternosterboontjes trekt haar aandacht. Als Katharine dit alles ziet, merkt ze dat haar mond droog wordt. Zowel de slang rond haar pols als het lijfje van haar jurk lijkt te knellen.

‘Hebt u trek, koningin Katharine?’ vraagt Natalia officieel.

Katharine laat een vinger over Sweethearts warme schubben gaan. Ze weet wat ze daarop hoort te antwoorden. Het is allemaal van tevoren afgesproken. Geoefend.

‘Ik ben uitgehongerd.’

‘Wat voor anderen de dood zou betekenen, zal u voeden,’ gaat Natalia verder. ‘De Godin heeft hierin voorzien. Bent u tevreden?’

Katharine slikt.

‘De offergave is voldoende.’

De traditie schrijft voor dat Natalia nu een buiging maakt. Als ze dat doet, ziet het er heel onnatuurlijk uit, net of ze een aardewerken pot is die barst.

Katharine plant haar handen op de tafel. De rest van het feest bepaalt zij: de voortgang, de duur, de snelheid. Ze mag blijven staan of gaan zitten. Ze hoeft ook niet alles op te eten, maar hoe meer ze eet, hoe indrukwekkender het is. Natalia heeft haar geadviseerd het bestek links te laten liggen en haar handen te gebruiken. Het sap langs haar kin naar beneden te laten druppen. Als haar gifgave even sterk was geweest als Mirabella’s elementaire kracht, dan zou ze de hele maaltijd zo naar binnen kunnen werken.

Het voedsel ruikt verrukkelijk. Katharines maag laat zich niet langer voor de gek houden. Die probeert zich af te sluiten en verkrampst op een pijnlijke manier.

‘De kip,’ zegt ze. Een bediende zet hem voor haar neer. Het is druk in de zaal, er zijn vele ogen op haar gericht en iedereen wacht af. Ze zullen haar gezicht in het eten drukken als dat noodzakelijk is.

Katharine draait haar schouders naar achteren. Zeven van de negen raadsleden staan dichtbij, voor in de menigte. De vijf Arrons, uiteraard, en ook Lucian Marlowe en Paola Vend. De twee andere leden zijn als blijk van beleefdheid naar de verjaardagsvieringen van haar zussen gestuurd.

Er zijn slechts drie priesteressen aanwezig, maar Natalia zegt dat de priesteressen er niet toe doen. Hogepriesteres Luca is al eeuwen in de ban van Mirabella en heeft de Tempelneutraliteit laten varen in ruil

voor de overtuiging dat Mirabella de eerste zal zijn die de macht uit handen van de Zwarte Raad zal wegnemen. Maar de Zwarte Raad is momenteel allesbepalend op het eiland, en priesteressen zijn niet veel meer dan een overblijfsel van vroeger, een stel kindermeisjes.

Katharine scheurt het witte vlees van het dikste deel van de kippenborst, de plek die het verst bij de giftige vulling vandaan ligt. Ze propt het tussen haar lippen door naar binnen en kauwt. Een ogenblik lang vreest ze de hap niet te kunnen doorslikken. Maar de hap verdwijnt, en de menigte ontspant zich iets.

Hierna vraagt ze om de gekaramelliseerde schorpioenen. Die zijn simpel. Mooie, glinsterende zoetheit in een doodskistje van goudkleurig suiker. Alle gif zit in de staart. Katharine eet vier paar klauwen en vraagt vervolgens om de stoofpot met wildbraad en paternosterboontjes.

Die stoofschotel had ze beter voor het laatst kunnen bewaren. Dit gif kan ze niet ontwijken. De paternosterboontjes zijn er goed ingetrokken; de smaak zit in elk hapje vlees en elke druppel jus.

Katharines hart begint te bonzen. Ergens in de balzaal vervloekt Genevieve haar, noemt haar een dwaas. Maar er is nu niets meer aan te doen. Ze moet een hap nemen en zelfs haar vingers aflikken. Ze neemt een klein slokje van het giftige sap en spoelt haar mond dan schoon met koud, helder water. Haar hoofd begint te kloppen en haar gezichtsveld verandert terwijl haar pupillen groter worden.

Ze heeft nu niet lang meer voor ze echt goed ziek wordt. Voor ze faalt. Ze voelt alle ogen op zich gericht. Ze voelt ieders verwachtingen. De druk om dit helemaal tot het einde toe af te maken. Hun wilskracht is zo sterk dat ze die bijna kan horen.

De quiche van wilde paddenstoelen is aan de beurt, en daar eet ze zich snel doorheen. Haar hartslag is al onregelmatig, maar ze weet niet of dat door het vergif komt of door de zenuwen. De snelheid waarmee ze eet wekt voldoende de indruk van enthousiasme, en de Arrons applaudisseren. Ze juichen haar toe. Dat maakt haar roekeloos, en ze slikt meer paddenstoelen door dan ze van plan was. Een van de laatste hapjes smaakt naar russula, maar dat zou niet moeten. Die zijn veel te gevaarlijk. Haar maag verkramp. Het gif is snelwerkend en fel.

‘De bessen.’

Ze stopt er twee in haar mond, propt ze weg in haar wang en steekt dan haar hand uit naar de vergiftigde wijn. Het meeste laat ze langs haar hals over de voorkant van haar jurk wegsijpelen, maar dat doet er niet meer toe. De Gave Noir is voorbij. Ze slaat met beide handen plat op de tafel.

De gifmengers brullen het uit.

‘Dit is slechts een voorproefje,’ verklaart Natalia. ‘De Gave Noir voor de Bezielingsceremonie zal werkelijk legendarisch zijn.’

‘Natalia, ik moet gaan,’ zegt ze, en ze grijpt Natalia’s mouw.

Het publiek valt stil. Natalia trekt haar mouw discreet weer los.

‘Wat?’ vraagt ze.

‘Ik moet gaan!’ roept Katharine, maar het is al te laat.

Haar maag draait zich om. Het gebeurt zo snel dat er zelfs geen tijd meer is om zich om te draaien. Ze buigt voorover en braakt de hele inhoud van de Gave uit over het tafelkleed.

‘Het komt wel weer goed,’ zegt ze, zich verzettend tegen de misselijkheid. ‘Ik zal wel ziek zijn.’

Haar maag borrelt opnieuw. Maar het walgend happen naar lucht is luider. Net als het geritsel van jurken van gifmengers die achteruitdeinzen, weg van de viezigheid.

Katharine ziet hun boze blikken, zelfs door ogen die bloeddorlopen en betraand zijn. Haar eerverlies is van elk gelaat af te lezen.

‘Kan iemand,’ zegt Katharine, hijgend van de pijnscheuten, ‘me alsjeblieft naar mijn kamer brengen?’

Niemand komt naar haar toe. Haar knieën komen hard op de marmeren vloer terecht. Het is geen eenvoudige misselijkheid. Ze baadt in het zweet. De bloedvaten in haar wangen zijn gesprongen.

‘Natalia,’ zegt ze. ‘Het spijt me.’

Natalia zegt niets. Het enige wat Katharine ziet zijn Natalia’s gebalde vuisten, de bewegingen van haar armen terwijl ze haar gasten stiller en razend van woede de balzaal uit dirigeert. In de hele zaal is het geschuiifel te horen van voeten die snel willen vertrekken, die zo ver mogelijk uit Katharines buurt willen blijven. Weer voelt ze een vlaag van misselijkheid en ze trekt aan het tafelkleed om zich te verbergen.

Het wordt donker in de balzaal. Bedienden beginnen de tafels af te ruimen, en ze voelt weer zo'n tergende kramp door haar tengere lijf heen schieten.

Ze is zozeer in ongenade geraakt dat zelfs de bedienden geen vinger uitsteken om haar te helpen.